

## Arrest

nr. 336 994 van 2 december 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 september 2025.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) evenmin*

over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van het CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St.Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Verzoeker diende op 15 februari 2024 een eerste keer een verzoek om internationale bescherming in België in.

Hij verklaarde dat hij en zijn echtgenote in Kosovo met verschillende familieleden samenwoonden, waaronder zijn ouders en enkele broers en zussen en een van hun partners, en dat zij er veel last hadden van hun burens, de familie L. Nadat midden juli 2021 verzoekers oom X. tijdens een handgemeen buurman S. L. had vermoord, verliet verzoeker met zijn familie uit veiligheidsoverwegingen hun dorp en vestigden ze zich elders ("ondergedoken") in Kosovo. De problemen hielden echter aan en ze bleven (zich) geïsoleerd (voelen). Omdat verzoeker en zijn familie zich niet veilig voelden en omdat ze vanaf 2024 visumvrij konden reizen, vertrokken verzoekers ouders en enkele broers in januari 2024 naar België en ongeveer een maand later reisden ook verzoeker en zijn echtgenote, alsook verzoekers broer A. en diens gezin naar België. Bij een terugkeer naar Kosovo vrezen ze het slachtoffer te worden van wraakacties van de familie L.

Bij beslissingen "verzoek kennelijk ongegrond" van 19 maart 2024 weigerde het CGVS verzoeker (en zijn echtgenote en ouders) internationale bescherming en werd het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd (toepassing artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet). Ze gingen tegen die beslissingen in beroep, waarop de Raad bij arrest nr. 318 223 van 10 december 2024 verzoeker en zijn familieleden internationale bescherming weigerde.

In dat arrest oordeelde de Raad dat het feit dat verzoekers oom buurman S. L. vermoord heeft niet in twijfel wordt getrokken, maar dat verzoeker en zijn familie niet aannemelijk maken dat zij door de familie L. in het kader van een bloedwraak geïsoleerd zouden worden. Tevens werd vastgesteld dat hoe het ook zij, zij niet aannemelijk maken dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen op hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

4. Enkele weken later al na dat arrest, dient verzoeker huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in België in, op 2 januari 2025.

Verzoeker verklaart dat de problemen nog steeds actueel zijn. Hij stelt dat er in hun woning in Kosovo werd ingebroken, dat er een dode hond werd achtergelaten en dat hij, net zoals zijn dochter, bij een terugkeer naar Kosovo nergens terecht kan. Ter staving van dit volgend verzoek legt hij een kopie van zijn paspoort en van dat van zijn echtgenote neer, uitgereikt op 30 januari 2024 en geldig tot 29 januari 2034, een foto en video van een huis en een facebookpost d.d. 16 juli 2021 en een videoreportage aangaande de dood van S. L.

5. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek aangereikte elementen -bijkomende verklaringen en neergelegde documenten- kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat is niet het geval. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van het CGVS dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede grond en terecht vastgesteld:

"U herhaalt immers in het kader van uw tweede verzoek enkel dat u in een bloedwraak verwickeld bent waarbij er in uw woning in Kosovo werd ingebroken en voegt eraan toe dat er een dode hond zou zijn achtergelaten (DVZvragenlijst volgend verzoek, vragen 17 en 20), iets wat u aan de hand van foto's en een video van een (schijnbaar verlaten) huis en een video van een reportage over de dood van S.(...) L.(...) (documenten 2 en 3) wenst aan te tonen. Dergelijke herhalingen en/of aanvullingen doen echter niet de

*minste afbreuk aan de conclusie getrokken bij uw vorige verzoek, namelijk dat het feit dat S.(...) L.(...) door uw oom X.(...) vermoord werd niet in twijfel wordt getrokken maar dat u niet aannemelijk maakte dat u (of uw familie) omwille hiervan door de familie L.(...) in het kader van een bloedwraak gevisieerd zou worden en hiertegen niet effectief zou kunnen worden beschermd door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U bracht bij uw tweede verzoek geen enkel element aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat er voor u in Kosovo toch geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden staan.*

*Daar waar u in het kader van huidig verzoek verklaart dat u in Kosovo niets heeft om naar terug te keren (DVZvragenlijst volgend verzoek, vraag 17), kan er nog herhaald worden dat er reeds in het kader van uw vorige verzoek werd vastgesteld dat uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Kosovo niet in staat zou zijn om er voor u en uw familie een leven uit te bouwen. U heeft bij uw tweede verzoek geen concrete tegenindicaties hiervan aangebracht.*

*De door u neergelegde kopieën van paspoorten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit en die van uw echtgenote wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.” (eigen onderlijning)*

*Verzoeker slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen.*

*Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de door hem aangebrachte elementen, namelijk dat er in hun voormalige woning werd ingebroken en dat daarbij een dode hond werd achtergelaten, aantonen dat zij effectief gevisieerd worden door de familie van L. S., ook na hun vlucht naar België, benadrukt de Raad dat eerder bij voormeld arrest op grond van verschillende vaststellingen werd geoordeeld dat verzoeker en zijn familieleden die mee naar België kwamen en hier eveneens om internationale bescherming verzochten, niet aannemelijk maken dat zij door de familie L. in het kader van een bloedwraak gevisieerd zouden worden.*

*Zo werd onder andere gewezen op de houding van verzoekers familie, waarover in voormeld arrest wordt gemotiveerd:*

*“Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt in hoofde van tweede verzoeker: “Dat jullie uit vrees voor een bloedwraak in Kosovo niet meer durfden buiten komen (CGVS, p. 14) en uw kinderen A(...) en E(...) hierdoor niet naar school gingen in Plementin (CGVS S(...), p. 7-8), kon u evenmin aannemelijk maken. Immers, u en uw zonen E(...) en A(...) werkten af en toe als metaalbewerker in jullie buurt in Plementin (CGVS, p. 20 + CGVS E(...), p. 6), jullie gingen soms in het dorp Prelluzhe op bezoek bij uw broer S(...) (CGVS E(...), p. 6), en bij uw tante in Plementin (CGVS, p. 15). Tevens ging u naar uw zus in Ferizaj zodat uw echtgenote er haar paspoort en die van A(...) en E(...) kon aanvragen (CGVS, p. 19), ging E(...) met zijn echtgenote voor een zwangerschapscontrole bij een arts in Obilic langs (CGVS E(...), p. 4) en ging hij zijn paspoort aanvragen en ophalen te Shtime (CGVS E(...), p. 7-8). Ook ging hij samen met uw zoon A(...) zijn uittreksel uit het bevolkingsregister ophalen in Ferizaj of Lipjan (CGVS E(...), p. 8). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt allerminst dat jullie in Kosovo een opgesloten bestaan leefden.”*

*De verzoekende partijen betogen dat het feit dat de zonen de woning verlieten om te werken en om administratieve plichten te vervullen, niet wegneemt dat zij in constante stress leefden en zij heel voorzichtig waren. De Raad merkt in dit kader echter op dat zij bovendien ook familie gingen bezoeken in de buurt (AD tweede verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4+B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker, p. 19; AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4+B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 6). Daarnaast blijkt dat zij ook van thuis uit werk konden aannemen, waardoor het voor de Raad niet duidelijk is waarom zij toch het risico namen naar buiten te gaan om te werken. Dat de jongste zonen van het gezin niet naar school konden gaan, kan dan ook niet overtuigen. Evenmin kunnen zij worden bijgetreden waar zij stellen een opgesloten bestaan gekend te hebben in Kosovo.”*

*Het loutere feit dat na hun vertrek uit Kosovo in hun woning werd ingebroken en hierbij een dode hond zou zijn achtergelaten, toont naar het oordeel van de Raad niet aan dat verzoeker en zijn familie door de familie L. in Kosovo in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd.*

*Daarenboven, en dit in het bijzonder, werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker en zijn familie hoe dan ook niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met de familie L. in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt.*

*Verzoeker brengt bij zijn huidig volgend beschermingsverzoek in België geen nieuwe elementen aan die anders doen besluiten, zo stelt de Raad in navolging van het CGVS vast. De opmerking in het verzoekschrift dat “De loutere verwijzing naar de (theoretische) mogelijkheid om beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten is niet afdoende om te veronderstellen dat verzoeker en zijn familie effectieve en doeltreffende*

bescherming zouden verkrijgen tegen de bloedwraak en de beperkte mogelijkheden van de Kosovaarse autoriteiten waarvan zij het slachtoffer dreigen te worden”, is geenszins van aard aan die vaststelling afbreuk te doen. Het doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen eerder door de Raad in voormeld voorafgaand arrest werd vastgesteld aangaande de in Kosovo beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden en vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. Het komt verzoeker toe om aan te tonen dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert, wat hij geheel nalaat.

Voor hetgeen in dit verband eerder werd geoordeeld, wat betreft de nationale beschermingsmogelijkheden in Kosovo, wordt verwezen naar voormeld voorafgaand arrest, dat van enkele weken voor verzoekers huidig volgend beschermingsverzoek dateert. Verzoeker brengt bij huidig (hierop snel) volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die aan die eerdere beoordeling afbreuk doen en/of die anderszins de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De uitleg in het verzoekschrift inzake verzoekers precaire situatie bij terugkeer naar Kosovo, waarbij wordt gewezen op het gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk en geïsoleerd bestaan bij een terugkeer naar zijn land, houdt totaal geen steek. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen in dit verband eerder in voormeld arrest door de Raad werd vastgesteld, met name: “De adjunct-commissaris motiveert aangaande de verzoekende partijen hun netwerk en levensomstandigheden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo op goede gronden als volgt in hoofde van tweede verzoeker (verzoekers vader): “Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Kosovo een leven uit te bouwen voor u en uw familie. Er dient immers vastgesteld te worden dat u over een sociaal en financieel netwerk in Kosovo beschikt. Zo bezit u nog steeds uw huis en garage in Gadime waar u jarenlang als lasser werkte (CGVS, p. 4-5). Ook in Plementin, waar u ongeveer tweeëneenhalf jaar, tot aan uw vertrek uit Kosovo, met uw familie bij uw neef B(...) –waarmee u nog contact heeft (CGVS, p. 8-9)- verbleef, werkte u samen met uw zonen E(...) (verzoeker) en A(...) in de metaalsector. Verder voorzagen jullie in Plementin in jullie onderhoud dankzij de hulp van jullie neven B(...) en U(...) en van een moslimorganisatie. Verder had uw zoon A(...) een leefloon en stuurde uw schoonzus N(...) soms geld op (CGVS, p. 4-5 + p. 20 & CGVS S(...), p. 3-4 & CGVS E(...), p.5-6). Voorts kreeg u in het verleden een uitkering omdat u minderjarige kinderen heeft maar werd deze omwille van een voor u onduidelijke reden stopgezet (CGVS, p. 4-6). Hoewel u aan de voorwaarden lijkt te voldoen om alsnog dergelijke uitkering te krijgen, ging u zich echter, louter omdat het u niet interesseerde, nooit meer informeren over de reden waarom deze uitkering werd stopgezet (CGVS, p. 6). Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad voegt hieraan toe dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de socio-economische situatie waarin zij terecht kunnen komen in Kosovo te wijten is aan het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij bij terugkeer naar Kosovo op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in zijn elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zulke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partijen zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partijen aangetoond.” (eigen onderlijning)

Door in het verzoekschrift louter de vrees te herhalen in Kosovo terecht te zullen komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Kosovo, een situatie die hij nalaat toe te lichten, laat verzoeker geheel na bij huidig volgend verzoek concrete en dienstige elementen bij te brengen die anders doen oordelen. Verzoeker lijkt zijn huidig volgend verzoek te beschouwen en gebruiken als een opportuniteit om al eerder aangehaalde argumenten nogmaals te herhalen, waarbij hij evenwel voorbijgaat aan en nalaat een ander licht te werpen op hetgeen eerder werd vastgesteld.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift aangaande zijn langdurig verblijf in België waardoor hij zich tevens een levenswijze eigen heeft gemaakt die haaks staat op de situatie in Kosovo, betreft een motief dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het CGVS en de Raad zijn enkel bevoegd het eventueel risico op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker sinds begin februari 2024, oftewel ongeveer slechts anderhalf jaar, samen met zijn echtgenote in België verblijft, wat het zogeheten “langdurig” verblijf hier in België en

langdurige periode van afwezigheid in Kosovo danig relativeert en nuanceert. Hoe dan ook wordt in het verzoekschrift nergens toegelicht laat staan aangetoond hoe het verblijf van verzoeker in België maakt dat hij zich hier een zekere levenswijze zou hebben eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Kosovo, laat staan in die mate dat hij hierdoor bij terugkeer door wie dan ook dreigt te worden gevisieerd en vervolgd. Dit betreft niets meer dan een louter hypothetische vrees, waarmee verzoeker geen nood aan internationale bescherming in concreto aantoont.

Verder voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij geen binding meer heeft met zijn herkomstland, doch hij licht niet toe en toont niet aan wie hij daarom in/bij terugkeer naar Kosovo dient te vrezen. Derhalve is een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). Verzoeker toont hiermee dan ook geen nood aan internationale bescherming aan.

6. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin zij artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet citeert en betoogt dat de lijst van veilige landen van herkomst niet meer hernieuwd werd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren verstreken is. Zij meent dat haar land van herkomst dan ook niet langer als veilig land van herkomst kan beschouwd worden en dat het dan ook onterecht is dat het concept van veilig land van herkomst haar zou worden tegengeworpen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1613 legt de eed af en tolkt Albanees*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*De zaken met rolrs 5 en 6 worden tezamen opgeroepen. VzP'n leggen in beider zaken een aanvullende nota neer. Ze stellen dat onterecht is besloten dat er geen nieuwe elementen aangebracht zijn en ze wijzen er op dat bij hun 1<sup>ste</sup> VIB nog een vermoeden van veilig land was, maar dit was niet langer het geval bij hun 2<sup>de</sup> VIB, nochtans heeft de CGVS geen update van de situatie in hun land gevoegd. Ze zijn Roma, een bijkomend probleem inzake de weinige bescherming die ze genieten in Kosovo. Er is geen rekening gehouden met de erger wordende baldadigheden jegens hen: ze wijzen op de inbraak, vernieling van hun woonst met achterlating van een dode hond, als verwittiging en symbool dat verzoeker gedood zal worden. Dit werd niet onderzocht door de CGVS die niet eens de moeite gedaan heeft om hen hierover te horen, nochtans zijn hun verklaringen eenduidig. De nieuwe elementen bestaan aldus uit een oordeel omtrent de (geëvolueerde, niet-langer veilige) situatie in Kosovo en omtrent de supra gebeurtenissen, waarbij ook verwezen wordt naar de door diens oom vermoorde buurman en het ontbreken van enige update inzake bloedwraak. Ze kunnen niet terug.”*

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie waarbij zij verwijst naar de eerder diezelfde dag overgemaakte aanvullende nota die zij kort toelicht, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

In het licht van voormeld betoog wordt er vooreerst aan herinnerd dat, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig moeten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van de beschikking blijkt dat rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Het besluit luidt dat dat de verzoekende partij er niet slaagt nieuwe elementen aan te brengen, noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het komt de verzoekende partij toe om de gronden van voormelde beschikking aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Ter terechtzitting uit de verzoekende partij de kritiek dat onterecht is besloten dat er geen nieuwe elementen aangebracht zijn en ze wijst erop dat er bij haar eerste verzoek om internationale bescherming nog een vermoeden van veilig land was, maar dat dit niet langer het geval was bij haar tweede verzoek om internationale bescherming, nochtans heeft de commissaris-generaal geen update gevoegd van de situatie in hun land, die zij bestempelt als geëvolueerd en niet langer veilig, zo meent zij. Voorts zijn zij Roma en werd, naar haar mening, geen rekening gehouden met de erger wordende baldadigheden die zij opsomt ter terechtzitting, werden deze niet onderzocht en werd zij niet gehoord.

De verzoekende partij gaat hiermee echter voorbij aan de onderbouwde bevindingen geformuleerd in voormelde beschikking en slaagt er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen.

Vooreerst wordt in voormelde beschikking benadrukt en toegelicht dat waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat de door haar aangebrachte elementen, namelijk dat er in hun voormalige woning werd ingebroken en dat daarbij een dode hond werd achtergelaten, aantonen dat zij effectief geïsoleerd worden door de familie van L. S., ook na hun vlucht naar België, eerder bij voormeld arrest op grond van verschillende vaststellingen werd geoordeeld dat de verzoekende partij en haar familieleden die mee naar België kwamen en hier eveneens om internationale bescherming verzochten, niet aannemelijk maken dat zij door de familie L. in het kader van een bloedwraak geïsoleerd zouden worden. Het loutere feit dat na hun vertrek uit Kosovo in hun woning werd ingebroken en hierbij een dode hond zou zijn achtergelaten, toont niet aan dat de verzoekende partij en haar familie door de familie L. in Kosovo in het kader van een bloedwraak zouden worden geïsoleerd, zo wordt vastgesteld.

Voorts wordt daarenboven eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld dat de verzoekende partij en haar familie hoe dan ook niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met de familie L. in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt en dat uit niets bleek dat zij bij een terugkeer naar Kosovo als Rom niet in staat zouden zijn om er een leven uit te bouwen. Er wordt hierbij aan herinnerd dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de elementen aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de verzoekende partij bij huidig (snel) volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die aan die eerdere beoordeling afbreuk doen en/of die anderszins de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partij.

Uit de gronden van voormelde beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dan ook dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt eveneens dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, maar dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet.

De verzoekende partij komt ter terechtzitting in wezen niet verder dan het herhalen van elementen en zij borduurt hierop verder zonder deze in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Minstens slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen. Zo maakt zij ook thans niet *in concreto* aannemelijk dat het hen hoe dan ook met betrekking tot hun verklaarde problemen met de familie L. in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. Nochtans komt het haar toe dit aan te tonen en kan zij zich niet verschuilen achter reeds aangehaalde elementen en de loutere kritiek dat de commissaris-generaal geen update van de informatie zou hebben gevoegd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij wederom voorhoudt niet te zijn gehoord. Uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking blijkt dat ook op deze kritiek reeds uitvoerig werd ingegaan. Kortom, de verzoekende partij kan de beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen, het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan of het formuleren van algemene verzuchtingen, zoals zij doet ter terechtzitting. Zij brengt geen concrete elementen bij die aan het vastgestelde afbreuk doen. Dit is evenmin het geval waar zij tot slot poneert dat zij niet terug kunnen. Zij brengt ook hiermee geen concrete elementen aan die anderszins besluiten.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Kosovo, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de bloedwraak-problematiek. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Kosovo beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Kosovo die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Er wordt besloten dat de verzoekende partij er op generlei wijze in slaagt afbreuk te doen aan hetgeen eerder door de Raad in het voorafgaand arrest werd vastgesteld aangaande de in Kosovo beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden en de vaststelling dat zij niet aantoont dat het haar in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. Het komt de verzoekende partij toe om aan te tonen dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert, wat zij ook ter terechtzitting geheel nalaat. Door ter terechtzitting de situatie in Kosovo louter algemeen te bestempelen als geëvolueerd en niet langer veilig, de algemene kritiek te uiten dat geen update van de informatie werd gevoegd en voort te borduren op reeds aangehaalde elementen, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantoont welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Erop wijzen dat bij hun eerste verzoek om internationale bescherming nog een vermoeden van veilig land was, maar dit niet langer het geval was bij hun tweede verzoek, is onvoldoende om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande en in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt ter terechtzitting, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,



M. DENYS

M. RYCKASEYS